

DOM

afsagt den 21. november 2012 af Vestre Landsrets 7. afdeling (dommerne Olav D Larsen, Eva Staal og Dorthe Laursen (kst.)) i ankesag
V.L. B-3052-11

Særbarn

(advokat Jan Poulsen, Ålestrup)

mod

Arving 1

(advokat Peder Fihl, Aalborg)

og

Arving 2

(advokat Peder Fihl, Aalborg)

Skifteretten i Aalborg har den 1. december 2011 afsagt dom i 1. instans (SKS 60-1943/2011).

Påstande m.v.

For landsretten har appellanten, **Særbarn**, påstået de indstævnte, **Arving 1** og **Arving 2**, tilpligtet at anerkende, at appellanten ved udarbejdelse af endelig boopgørelse er arveberettiget i boet efter **Afdøde**, der døde den 10. maj 2009, med $\frac{1}{4}$ af arvebeholdningen.

Arving 1 og **Arving 2** har påstået dommen stadfæstet.

Særbarn har også haft fri proces under ankesagen.

Forklaringer

Særbarn, **Arving 1**, **Arving 2**, **Arving 3** og **Vidne 1** har afgivet supplerende forklaring for landsretten.

Særbarn har supplerende forklaret, at hendes mor var husbestyrerinde på en gård ved siden af **Afdødes** ejendom i **By 4**, og det var på denne måde, at moderen lærte **Afdøde** at kende. Da hendes biologiske far gav tilladelse til, at hun fik efternavnet **Navn**, skulle han ikke længere betale bidrag til moderen, og hun mistede forbindelsen med sin biologiske far og hans forældre. **Afdøde** var god ved hende. Hun husker ikke, om **Arving 1** var født, da hun flyttede hjemmefra. Hun har altid haft et godt forhold til de tre drenge, som hun betragtede som sine brødre. Hun husker ikke, hvornår hun fik at vide, at **Afdøde** ikke var hendes rigtige far. Da hun blev gift, førte **Afdøde** hende op ad kirkegulvet og holdt brylluppet for hende. Moderens ægteskab med **Afdøde** ophørte på grund af **Afdødes** utroskab og vold mod moderen. Hun bebrejdede **Afdøde**, at han behandlede moderen så dårligt, og han sagde til hende, at det ikke kom hende ved. Efter **Afdødes** brud med moderen, mistede hun forbindelsen med **Afdøde**. **Arving 1 og 3** havde hende bekendt heller ikke, før måske til allersidst, kontakt med faderen. Gennem alle årene har hun indtil **Afdødes** død haft et godt forhold til brødrene. En af hendes brødre fortalte hende kort efter dødsfaldet, at **Afdøde** var død. Hun var ikke klar over, at **Afdøde** havde oprettet testamente. Hun kontaktede et stykke tid efter dødsfaldet skifteretten, fordi hun mente, at hun skulle arve, idet **Afdøde** altid havde betragtet hende som en datter, og dette fremgår efter hendes opfattelse også af testamenterne.

Arving 2 har supplerende forklaret, at han godt kan huske, da **Særbarn** brød med faderen. Faderen havde da været væk fra hjemmet i flere dage, og da han kom tilbage, skældte **Særbarn** ham ud, og hun forlod hjemmet og kom aldrig tilbage. Han havde efter bruddet ikke selv forbindelse med faderen i mange år, men på et tidspunkt syntes han og hans nu afdøde kone, at det var synd for deres børn, at de ikke kendte deres farfar. Han skrev herfter til faderen, der blev meget glad for genoptagelsen af forbindelsen, og de havde i de sidste år et godt far-søn forhold. I forbindelse med, at han talte med faderen om salg af ejendommen og pengene fra salget, nævnte faderen kun de to brødre, men ikke **Særbarn**. Da faderen døde, fortalte han som den første **Særbarns** mand, at faderen var død. Han var

opmærksom på spørgsmålet om eventuel adoption af Særbarn, og han spurgte derfor Særbarn, om hun havde kendskab til dette spørgsmål, men det havde hun ikke, og han bad hende fremskaffe dokumentation for eventuel adoption. Han fik at vide i skifteretten, at Særbarn ikke var adopteret og derfor ikke var arving. Han deltog i begravelsen af P1. Hans far var meget ked af det. Hans far arvede ikke nogen af P1's penge, men hendes indbo blev stående på ejendommen. P1's børn var voksne, da faderen flyttede sammen med P1. Hans far talte ikke om testamenter. Faderen fortalte lige efter, at han var kommet på plejehjem, at Særbarn havde besøgt ham, og han fortalte faderen, at det ikke kunne passe, for Særbarn var syg og kørte ikke bil, og faderen svarede, at det så måtte være noget, han havde drømt.

Arving 1 har supplerende forklaret, at han ligesom Arving 2 mener, at Særbarn ikke er arving efter faderen.

Arving 3 har supplerende forklaret, at han fik kendskab til faderens testamenter efter dødsfaldet, og da han havde læst testamenterne, var han ikke i tvivl om, at Særbarn skulle arve på lige fod med sønnerne. Han var Sct. Hans aften 2009 på besøg hos Arving 2, og Arving 2 bad ham skrive under på, at han ville vedgå arv og gæld, men det ville han ikke, før han havde fået nærmere kendskab til faderens formueforhold. Arving 2 blev da sur på ham. Brødrene mente ikke, at Særbarn skulle arve. Han har for nylig talt med P1's datter Person 4 for at høre, hvordan hun havde det med Afdøde. Person 4 fortalte, at hun havde haft et godt forhold til faderen, men hun fortalte også, at hendes søskende efter moderens død den 17. august 1991 mente, at de skulle have penge af Afdøde. Dette er måske forklaringen på, at faderen ophævede testamenterne få uger efter P1's død.

Vidne 1 har supplerende forklaret, at han er gift med Person 3. Han hjalp Afdøde med daglige gøremål, da Afdøde blev svagelig. De fleste gange besøgte han Afdøde sammen med Person 3, men han har også besøgt ham alene. Det var Afdøde, der tog initiativ til at tale om arv og testamenter. Afdøde talte ikke specielt godt om P1's børn.

Procedure

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for skifteretten.

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen drejer sig om fortolkningen af ordene ”mine børn” i kodicillen fra 1991. I testamentet fra 1973 havde [Afdøde] i punkt 2 bestemt, at alt, hvad han i øvrigt efterlod sig, skulle deles ligeligt mellem hans 4 navngivne børn i ægteskabet med [Ægtefælle]. Denne bestemmelse blev ikke ændret i kodicillen fra 1978. [Afdøde] ophævede kort efter [P1's] død i 1991 testamentet og kodicillen, og han bestemte, at alt, hvad han efterlod sig, skulle tilfalde hans børn. På dette tidspunkt havde [Afdøde] kun kontakt med [Arving 2], idet [Særbarn] og de to andre sønner havde afbrudt forbindelsen med [Afdøde] i tilknytning til bruddet med moderen i 1966/1967.

[Særbarn] var ikke blevet adopteret af [Afdøde], og dette var [Afdøde] opmærksom på, jf. brevet fra [Afdødes] advokat af 10. december 1992. Brevet fik ikke [Afdøde] til at foretage sig yderligere.

[Særbarn] voksede op i [Afdødes] hjem og blev betragtet som [Afdødes] datter og fik hans efternavn. [Afdøde] omtalte i testamentet fra 1973 - på et tidspunkt hvor [Særbarn] havde afbrudt forbindelsen med ham - [Særbarn] som et af sine børn. På denne baggrund må ordene ”mine børn” i kodicillen fra 1991, uanset forklaringerne fra bl.a. [Arving 2] og hans svigersøn og indholdet af brevet fra den 10. december 1992, fortolkes således, at [Særbarn] stadig blev opfattet som et af [Afdødes] børn, der skulle arve ham.

Landsretten tager derfor påstanden fra [Særbarn] til følge.

Efter sagens udfald skal [Arving 1] og [Arving 2] betale sagsomkostninger for begge retter til statskassen med i alt 63.500 kr. Beløbet omfatter 3.500 kr. svarende til retsafgift og 60.000 kr. til udgifter til [Særbarns] beskikkede advokat.

Thi kendes for ret:

[Arving 1] og [Arving 2] tilpligtes at anerkende, at [Særbarn] ved udarbejdelse af endelig boopgørelse er arveberettiget i boet efter [Afdøde], der døde den 10. maj 2009, med ¼ af arvebeholdningen.

Arving 1 og **Arving 2** skal betale sagens omkostninger for begge retter til statskassen med 63.500 kr.

Sagsomkostningerne, der skal betales inden 14 dage, forrentes efter rentelovens § 8 a.

Olav D. Larsen

Eva Staal

Dorthe Laursen
(kst.)